

Opettajien kulttuurikisa 2024

Kirjoittanut Marjut Jurva

Hyvän puolella

Paljas pää kurkisti avoimesta keittiön ikkunasta. Äiti vilkutti hyvät koulupäivät Liisalle. Tyttö muisti hyvin nekin aamut, kun äidin kihara tukka vielä heilui tuulessa: sen tumma väri, hassunkuriset laineet ja hiusten tuttu tuoksu häivähtivät Liisan mielessä. Nyt tukka lojui luultavasti taas makuuhuoneen yöpöydällä. Liisa ajatteli vimmatusti kiharaa päätä - ties vaikka tukka kasvaisi sen voimasta takaisin.

Kiharat heiluivat vielä edelliskesänä, kun Liisa täytti yhdeksän vuotta. Äiti ja isä virittivät juhlakoristeita koivusta toiseen: liput ilakoivat värikkäänä nauhassaan ja juuri puhalletut ilmapallot karkailivat mikä minnekin. Vohvelikioski oli perustettu lähelle tarjoilupöytää, jolla isän tekemä kakkukin jo komeili. Liisa ja Kaisa-sisko juoksentelivat jännityksestä hullaantuneina ympäri pihaa ja odottivat innosta pakahtuen vieraita saapuvaksi, kun äidin puhelin soi. Äidin silmät hakivat isän pelokasta katsetta. Harmaa pilvi ajelehti auringon eteen ja tuuli kävi äkisti paljaisiin nilkkoihin. Liisan mahassa vihloi kipeästi.

Juhlan jälkeen kiharat toisensa jälkeen tippuivat kylpyhuoneen lattialle ja koti muuttui toisenlaiseksi.

Kesän lopulla äiti alkoi kutistua, vanhat vaatteet piti vaihtaa pienempiin. Yhä useammin äiti jäi aamulla sänkyyn makaamaan, kun Liisa lähti kouluun. Mitä kalpeammaksi äiti muuttui, sitä kiltimpi Liisa oli. Mitä vähemmän häiriötä ja huolta Liisa tuotti, sitä varmemmin äiti parantuisi. Sitä riskiä ei uskaltanut ottaa, että äiti kävisi vielä huonommaksi ja heikommaksi. Kaikista Liisan ponnisteluista huolimatta äiti viipyi yhä pitempään sairaalassa. Jouluna kävi joulupukki, vaikka äiti ei ollut kotona. Isä, Kaisa ja Liisa leikkivät, että kaikki oli kuin ennen. Mutta iso musta huoli painoi Liisan mieltä, eikä mikään tuntunut miltään.

Liisa odotti naapurin Aadaa tien risteyksessä. Hiirenkorvat kurkistelivat koivun oksilla ja kevättuuli kutitti poskia. Kunnon kesä odotutti vielä itseään, vaikka koulu olisi pian loppu. Kun Aadaa ei kuulunut, ehti hyvin laskea ohiajavat autot. Jos autoja vilahti ohi parillinen määrä, toiveet toteutuivat. Joskus saattoi leikkiä myös värinarvausta: jos arvasi tulevan auton värin, oli hyvän puolella. Nyt piti kuitenkin laskea autoja. Liisa pääsi kahteentoista, kun Aada juoksi paikalle koulureppu heiluen. Päivä alkoi siis hyvin: äidille kahdestoista auto toisi kiharat takaisin melkein varmasti. Varmuuden vuoksi Liisa vielä asteli suojaatiella vain valkoiseksi maalattujen raitojen päälle.

Opettaja pysähtyi Liisan pulpetin luo kuin kysyäkseen jotain mutta siirtyikin toisen lapsen viereen. Liisa hätkähti ajatuksistaan. Pitäisikö jo jatkaa piirustusta? Jospa sittenkin piirtäisin taikurin? Viime kesänä sirkuksessa Liisa, Kaisa, äiti ja isä näkivät omin silmin, miten mustaviittainen, huikean jännittävä taikuri sai kokonaisen ihmisen leijumaan ilmassa. Taikasauvan heilautuksella nainen myös laskeutui lattialle kevyesti kuin perhonen kukkaan. "Ihmeellisiä asioita voi tapahtua, kun niihin haluaa uskoa", sanoi isä.

Keinu koulun leikkipaikalla nousi korkealle ja Liisa sulki silmänsä. Ilmavirta tuntui ihanalta kasvoilla. Liisa melkein tunsikin, miten äidin kädet koskettivat selkää ja antoivat vauhtia aina vain hurjempaan lentoon. Liisa muisti nauravat silmät ja suuren lämpimän sylin, johon saattoi piiloutua. Aurinko lämmitti ja olo tuntui turvalliselta. Vauhti kiihtyi ja keinu nousi melkein taivaaseen asti. Jos hyppään yli maahan piirretyn viivan, ajatteli Liisa, jos hyppään paremmin kuin kukaan muu, äiti paranee. Kun Liisa oli kaaren korkeimmalla kohdalla, hän irrotti kädet.

Liisa leijui ilmassa, levitti kätensä siiviksi ja kohosi yli koulutalon punaisen katon. Vastaan lensi hurja taikuri silmää iskiessä, ilmassa kiitävä nainen ohitti Liisan niin, että kyljet melkein koskettivat toisiaan. Autot liitelivät pareittain kuin pariskunnat konsanaan, torvet törähtelivät, suojaatien valkoiset raidat vilkkuivat kaukana alhaalla. Pikkukoululaiset hyppivät raidalta toiselle kuin kumipallot. Ja yhtäkkiä äiti purjehti Liisaa

vastaan kiiltävä kiharapilvi ilmavirrassa hulmuten kuin vaahtopäiset aallot mummolan mökillä. “Ollaan jo hyvän puolella”, äiti kuiskasi Liisan korvaan ja ohjasi hänet selkäänsä. Miten hienolta maailma näyttikään, kun äiti lennätti Liisaa yli tuoksuvien kukkaniittyjen, hopeaa välkkyvien järvien ja lopulta yli ikioman kotipuutarhan. Siellä isä ja pikkusisko puhalsivat jättisuuria, sateenkaaren värisiä saippuakuplia, jotka kohosivat äidin ja Liisan ympärille. Liisaa nauratti, kun saippuakuplia tarttui hiuksiin kruunuksi ilmojen huimapäille. Miten aurinko paistoikaan, miten suloinen olikaan kyyti, joka nyt vei kohti lähellä siintävää koulutaloa. Liisa tunsu olevansa höyhenenkevyt, kun hän lopulta liukui pois äidin selästä.

“Miten sille kävi, onko se elossa, hakekaa opettaja”, lapsilauma koulun pihalla pakkautui peloissaan lähelle onnettomuuspaikkaa. Liisa makasi liikkumatta maassa.

Kun Liisa avasi silmänsä, hän oli hurjan isossa, valkoisessa sängyssä; vieressä hurisi laite, jonka ruudulla vilkkui kummallisia numeroita ja viivoja. Äiti ja isä seisoivat vakavan näköisinä sängyn ääressä. Liisa katsoi äitiä, joka oli ottanut tukan mukaan yöpöydältä. Jotenkin hän näytti erilaiselta kuin viime aikoina: posket olivat pyöreämmät ja vanha mekko roikkui vähemmän kuin ennen. Suuri helpotus kulki lämpimänä henkäyksenä läpi Liisan vartalon. Tuntui samalta kuin pitkän sukelluksen jälkeen, kun pääsi taas pinnalle hengittämään.

Äiti levitti kätensä ja sulki halauksellaan Liisan hyvän puolelle, saippuakuplien ja lempeän tuulen maailmaan.

Äiti, rakas äiti. Hyppäsin yli viivan.